

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 72.801 van 26 maart 1998
in de zaak A. 72.021/VII-14.897.**

In zake : 1. de v.z.w. BOTERSTRAATACTIECOMITE,
2. Marc OTTEVAERE,
3. Lucien VANDERSTRAETEN,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten M. DENYS en T. DE WAELE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

tussenkomen partij :

de n.v. DOMO OUDENAARDE (voorheen de
n.v. EURANTEX),
die woonplaats kiest bij
Advocaat bij het Hof van Cassatie J. VERBIST,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Brederodestraat 13.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de
v.z.w. BOTERSTRAATACTIECOMITE, Marc OTTEVAERE en Lucien
VANDERSTRAETEN op 12 november 1996 hebben ingediend om
de vernietiging te vorderen van "het besluit van
3 september 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu
en Tewerkstelling, waarbij aan de n.v. EURANTEX de
milieuvergunning wordt verleend voor een biologische
afvalwaterzuiveringsinstallatie, een transformator van
650 kVA, de opslag van 30.000 liter NaOH in een
bovengrondse houder en een laboratorium, op percelen
gelegen te Oudenaarde, De Bruwaan 4, kadastraal gekend

onder afdeling 2 sectie B, nrs. 295 c, 296 c, 301 a, 304 b, 318 d, 329 a, 330 b, 607 c2 en v, en 607/2a";

Gelet op het arrest nr. 65.220 van 13 maart 1997 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 30 juni 1997;

Gelet op de beschikking van 16 juli 1997 die de tussenkomst van de n.v. DOMO OUDENAARDE toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 12 januari 1998 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 februari 1998 om 10.30 uur;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat L. SWARTENBROUX die, loco Advocaat bij het Hof van Cassatie J. VERBIST verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak de volgende zijn :

1.1. De n.v. EURANTEX, thans de n.v. DOMO, baat te Oudenaarde, aan het industriepark "De Bruwaan", een tapijtenfabriek uit.

1.2. De n.v. EURANTEX wil haar tapijtenfabriek uitbreiden met een biologisch waterzuiveringsstation en aanhorigheden, doch volgens het oorspronkelijk gewestplan Oudenaarde, vastgesteld bij koninklijk besluit van 24 februari 1997, ligt het geplande waterzuiveringsstation in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Met een besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 werd het gewestplan weliswaar gewijzigd, in die zin dat het bedoelde gebied bestemd werd als gebied voor de uitbreiding van het naastliggend bedrijf, doch voornoemd besluit van de Vlaamse regering werd geschorst door de Raad van State bij arrest nr. 59.782 van 23 mei 1996 en vernietigd bij arrest nr. 72.213 van 4 maart 1998.

1.3. Op 5 februari 1996 krijgt de n.v. EURANTEX een bouwvergunning. Die bouwvergunning is evenwel door de Raad van State geschorst bij arrest nr. 62.644 van 22 oktober 1996.

1.4. Op 2 oktober 1995 dient de n.v. EURANTEX bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunningsaanvraag in voor het uitbreiden van de bestaande tapijtenfabriek met een biologisch waterzuiveringsstation en aanhorigheden.

1.5. Op 29 februari 1996 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen aan

de n.v. EURANTEX een milieuvergunning "om een inrichting te exploiteren, gelegen op de percelen kadastraal bekend onder OUDENAARDE Afd. 2, sectie B, percn(s). 295/c, 296/c, 301/a, 304/b, 318/d, 329/a, 330/b, 607/02/a, 607/c/2, 607/v aan het Industriepark 'De Bruwaan' 4 te OUDENAARDE, met als voorwerp : het uitbreiden van een tapijtenfabriek omvattende :

3.6.3.2. (1)

Een biologisch waterzuiveringsstation bestaande uit een pompput, een buffer- en selectiebekken, een actief slibreactor, een nabezinktank, een slibindikker, een slibopslagtank, een meetgoot en een silo van 30 m³ voor de opslag van poederkool.

12.2.1. (3)

Een transformator van 650 kVA

17.3.3.3. (1)

Verplaatsen van een bovengrondse dubbelwandige opslagtank voor 30.000 l (40.000 kg) NaOH

24.4 (3)

Laboratorium in het dienstgebouw van de waterzuiveringsinstallatie".

De vergunning wordt afhankelijk gemaakt van de algemene en sectorale voorwaarden opgenomen in VLAREM II, alsook van een aantal bijzondere milieuvorwaarden :

- langs de kant van de Diepenbeek- en de Boterstraat moet een bufferzone van 50 m breed worden aangelegd;
- er moet een akoestisch onderzoek worden uitgevoerd en eventueel een saneringsplan worden opgemaakt;
- geurhinderbeperkende maatregelen moeten worden getroffen en het bufferbekken moet volledig overdekt worden;
- het vrachtverkeer moet gebeuren langs de voorkant van het bedrijf.

1.6. Tegen het voormelde milieuvergunningsbesluit wordt bij de Vlaamse minister bevoegd voor het leefmilieu een administratief beroep ingesteld door de stich-

ting Omer WATTEZ, de v.z.w. BOTERSTRAATACTIECOMITE en Marc en Anne OTTEVAERE-SCHEERLINCK.

1.7. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht.

Op 7 april 1996 adviseert de administratie gezondheidszorg "GUNSTIG indien de bijkomende uitbatingsovereenkomsten opgelegd door AMINAL nageleefd worden en indien een geurstudie wordt opgelegd".

Op 10 april 1996 adviseert de OVAM gunstig.

Op 17 mei 1996 adviseert de Vlaamse Milieu-maatschappij gunstig.

Op 29 mei 1996 stelt het bestuur milieuvergunningen voor om de beroepen ongegrond te verklaren en de bestreden beslissing van de bestendige deputatie te bevestigen. In het advies wordt onder meer gesteld dat de geur- en geluidshinder binnen aanvaardbare grenzen kunnen worden gehouden indien de nodige milieuvoorwaarden worden opgelegd.

Op 4 juni 1996 brengt de AROHM, afdeling stedenbouwkundige vergunningen, een ongunstig advies uit. In het advies staat onder meer te lezen wat volgt :

"Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan Oudenaarde, gewijzigd bij besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 gelegen is in een industriegebied, uitsluitend bestemd voor uitbreiding van het bedrijf op het aanpalend industrieterrein; dat het arrest nr. 59.782 van 23 mei 1996 van de Raad van State de schorsing van het hogergenoemde besluit van 1 juni 1995 beveelt; dat de inrichting dus dient getoetst te worden aan het oorspronkelijk gewestplan;

Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan Oudenaarde, vastgesteld bij Koninklijk besluit van 24 februari 1977 gelegen is in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied (...)

Overwegende dat de exploitatie van de inrichting niet overeenstemt met de bestemmingsvoorschriften die van toepassing zijn voor het gebied waarin de inrichting is gelegen; dat in toepassing van artikel 45, § 6, van de stedenbouwwet bij het verlenen van een gunstig advies betreffende de milieuvergunning van deze voorschriften kan afgeweken worden op voorwaarde dat de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad; dat, gelet op de grootschaligheid van de

inrichting de ruimtelijke draagkracht van het gebied zal worden overschreden;

dat, eveneens kan gesteld worden dat de voorziene verweving van functies de bestemming van de onmiddellijke omgeving (landbouw) zal in het gedrang brengen of verstoren gelet op de onduidelijke ruimtelijke afbakening van de inrichting die in het agrarisch gebied indringt en gelet op de te verwachten hinder (zowel milieuhinder als ruimtelijk-visuele hinder);

Bijgevolg besluit de Afdeling Stedebouwkundige Vergunningen tot het uitbrengen van een principieel ongunstig advies".

Op 28 juni 1996 stelt de gewestelijke milieuvergunningscommissie met eenparigheid van stemmen voor om de beroepen ongegrond te verklaren en de bestreden beslissing te bevestigen. Ook in dit advies wordt onder meer gesteld dat de geur- en lawaaihinder tot een aanvaardbaar niveau kan worden beperkt mits het opleggen van milieuvoorwaarden. Inzake de verenigbaarheid met de omgeving en de goede plaatselijke ordening wordt overwogen wat volgt :

"Overwegende dat gebruik kan gemaakt worden van de afwijkingsbepalingen vermeld in artikel 45, § 2 van de stedenbouwwet dat bepaalt dat een gunstig advies kan verleend worden voor zonevreemde constructies, als uitbreiding van een bestaand vergund gebouw met uitzondering van woningbouw op voorwaarde dat de uitbreiding het noodzakelijk gevolg is van overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning voorgeschreven algemene, sectorale of bijzondere voorwaarden, strekkende tot het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu; dat hierboven is aangetoond dat de gevraagde inrichting onder deze bepalingen valt en noodzakelijkerwijze in dat gebied dient ingeplant te worden;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedebouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedebouwkundige voorschriften".

Op 9 juli 1996 maakt de AROHM, afdeling stedenbouwkundige vergunningen, een "nota" op ten behoeve van de gewestelijke milieuvergunningscommissie. Die nota vangt aan als volgt :

"Ingevolge de nieuw aangebrachte gegevens, naar voor gekomen op de zitting van de gewestelijke milieuvergunningscommissie van 7 juni 1996, meen ik dat het gewenst is het advies van de Afdeling Stedebouwkundige Vergunningen van 4 juni 1996 als volgt aan te vullen".

Vervolgens worden een aantal overwegingen hernomen van het advies van 4 juni 1996 in verband met de oorspronkelijke en de nieuwe, door de Raad geschorste, gewestplanvoorschriften en wordt geciteerd uit het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie, inzonderheid waar gehandeld wordt over de noodzaak van de waterzuiveringsinstallatie.

De nota besluit dan als volgt :

"Overwegende dat hieruit afdoende blijkt dat er gebruik kan worden gemaakt van de afwijkingsbepalingen vermeld in artikel 45, § 2 van de stedenbouwwet; dat dit bepaalt dat een gunstig advies kan verleend worden voor zone-vreemde constructies, als uitbreiding van een bestaand vergund gebouw met uitzondering van woningbouw op voorwaarde dat de uitbreiding het noodzakelijk gevolg is van overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning voorgeschreven algemene, sectoriële of bijzondere voorwaarden, strekkende tot het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu; dat in casu is aangetoond dat de aangevraagde inrichting onder deze bepalingen valt, en dat de inrichting noodzakelijkerwijze in dit gebied dient te worden ingeplant.

Bijgevolg besluit de Afdeling Stedebouwkundige Vergunningen tot het uitbrengen van een principieel gunstig advies, voor de waterzuiveringsinstallatie en bijhorende infrastructuur. Voor het overige blijft het advies van 4 juni 1996 behouden".

1.8. Op 3 september 1996 neemt de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling het thans bestreden besluit waarbij de beroepen ongegrond worden verklaard en het besluit van de bestendige deputatie van 29 februari 1996 wordt bevestigd;

2.1.1. Overwegende dat de tussenkomende partij het belang van de v.z.w. BOTERSTRAATACTIECOMITE betwist; dat zij in de eerste plaats doet gelden dat de eerste

verzoekende partij krachtens haar statuten tot maatschappelijk doel heeft onder meer "het vrijwaren, het instandhouden en het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu in de nabijheid van het industrieterrein 'De Bruwaan' te Oudenaarde -zoals dit op heden bij koninklijk besluit van 24 februari 1977 is vastgelegd", dat de vrijwaring van het leefmilieu derhalve beperkt is tot een zeer klein geografisch gebied, te weten de wijk die rond het industriepark DE BRUWAAN ligt, dat bovendien als voorwaarde van toetreding tot de vereniging is gesteld dat "men eigendom (moet) bezitten, of woonachtig (moet) zijn, of zijn zetel (moet) hebben gevestigd, of bij zijn aanvraag de duidelijke intentie (moet) voorleggen om binnen het jaar eigenaar te worden of te komen wonen in de nabijheid van het industrieterrein 'De Bruwaan' te Oudenaarde (...)", dat die bepaling bevestigt dat de eerste verzoekende partij hoofdzakelijk de individuele en persoonlijke belangen van de omwonenden wenst te behartigen, dat het griefhoudend karakter van het bestreden besluit voor de eerste verzoekende partij zou bestaan in de vaststelling dat de waterzuiveringsinstallatie zou worden ingeplant in "de natuurlijke buffer", dat het grootste gedeelte van haar leden in de onmiddellijke omgeving van het industriepark "De Bruwaan" woont, dat bijgevolg "de aangeduide grieven zich volledig identificeren met de individuele grieven van de omwonende leden van de vereniging" en het annulatieberoep derhalve als wezenlijk oogmerk heeft de behartiging van de individuele belangen van elk van de leden van de eerste verzoekende partij, dat ook het Hof van Beroep te Brussel in zijn arrest van 8 maart 1995, uitgesproken op de vordering tot staking van de bouwwerken aan een opslagmagazijn van de tussenkomende partij, ingesteld door de eerste verzoekende partij, heeft gesteld dat "uit de activiteiten bleek dat de v.z.w. zowel een collectief belang behartigde, evenals de individuele belangen van de (meeste van haar) leden", dat te dezen "de (bijna artificiële) verwijzing naar de

behartiging van het landschappelijk waardevolle gebied niet ernstig genomen kan worden", dat de hoofdbedoeling blijkt te zijn gelegen in het vrijwaren, niet van een collectief belang, maar van een afzonderlijk individueel belang van bepaalde omwonenden die statutair de enigen zijn die tot de vereniging mogen toetreden; dat, voorts, in een tweede onderdeel de tussenkomenende partij betwist dat de bestreden vergunning de kwaliteit van het leefmilieu zou aantasten; dat, ten slotte, in een derde onderdeel zij het belang van de eerste verzoekende partij nog betwist vanuit het oogpunt van de instemming in 1985 door het buurtcomité "BOTERSTRAATACTIECOMITE" met de verkoop van percelen als industriegrond aan de n.v. EURANTEX evenals vanuit het oogpunt van verreikende gesprekken met dat comité betreffende het 20-puntenprogramma;

2.1.2. Overwegende dat de eerste verzoekende partij in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, na verwijzing naar haar statuten, betoogt dat zij van het rechtens vereiste belang doet blijken daar het bestreden besluit er toe strekt dat in het gebied, dat tot op heden fungeerde als natuurlijke en noodzakelijke buffer tussen het industriegebied en de landelijke bewoning in het agrarisch gebied, een afvalwaterzuiveringsinstallatie wordt geëxploiteerd, dat ook het Hof van Beroep te Brussel in zijn arrest van 8 maart 1995 heeft gesteld dat de v.z.w. "wel degelijk, op zicht van de statuten en van de voorgelegde bewijzen van de activiteiten van de v.z.w. (...) het algemeen belang behartigt" en dat "wanneer zoals in casu de activiteit van een v.z.w. zich beperkt tot de milieubescherming van een welomlijnd en vrij klein geografisch gebied, de persoonlijke belangen van de leden van de v.z.w. of van een aantal van hen bijna noodzakelijkerwijze geheel of gedeeltelijk samenvallen met het algemeen belang dat de v.z.w. behartigt", dat de tussenkomenende partij haar ten onrechte poogt te bestempelen als een "eigenaarssyndicaat dat eigenlijk

geen andere doelstellingen zou nastreven dan het samengebalde eigenbelang van elk van de leden", dat immers de bescherming van het plaatselijke leefmilieu wel degelijk als doelstelling in haar statuten staat omschreven, dat gezien het een plaatselijke milieuvereniging betreft, het normaal is dat alleen bewoners uit de omgeving werkend lid en dus stemgerechtigd zijn, dat zij in het verleden, steeds binnen het kader van haar statutair doel, acties heeft ondernomen tegen een hele reeks bedrijven in de buurt, dat "het specifieke karakter van haar werkingsgebied waarvan de industriezone nu eenmaal deel uitmaakt, vanzelfsprekend tot gevolg heeft dat de activiteiten van de v.z.w. in belangrijke mate het behoud of herstel van het bestaande evenwicht tussen de industriële activiteiten en de andere functies beogen";

2.1.3.1. Overwegende dat verenigingen zonder winst-oogmerk, krachtens de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de vereniging zonder winstgevend doel en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend, in rechte mogen optreden ter verdediging van de belangen waarvoor zij zijn opgericht; dat inzonderheid de milieuverenigingen, krachtens de wet van 12 januari 1993 betreffende een vorderingsrecht inzake bescherming van het leefmilieu over een persoonlijk vorderingsrecht beschikken bij de gewone rechtbanken; dat voor de Raad van State diezelfde milieuverenigingen in rechte kunnen optreden op voorwaarde dat zij rechtspersoonlijkheid bezitten en mits te voldoen aan de voorwaarden die gelden voor alle andere fysieke en rechtspersonen, te weten doen blijken van een persoonlijk, rechtstreeks en geoorloofd belang alsmede van de vereiste hoedanigheid; dat een milieuvereniging van die hoedanigheid getuigt wanneer de ingestelde vordering kan worden ingepast in het doel dat zij zich heeft gesteld, doch dit doel niet samenvalt met de behartiging van het algemeen belang zelf en evenmin

samenvalt met het persoonlijk belang van de leden van de vereniging;

2.1.3.2. Overwegende dat artikel 3 van de statuten van de eerste verzoekende partij onder meer bepaalt :

"De vereniging heeft tot doel het vrijwaren, het in stand houden en het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu in de nabijheid van het industrieterrein 'De Bruwaan' te Oudenaarde -zoals dit op heden bij koninklijk besluit van 24 februari 1977 is vastgelegd- alsmede het verdedigen van de rechten, van de eisen en van de belangen van de bewoners van en/of van zij die eigendom bezitten in de voornoemde buurt (...)"

dat artikel 6 van dezelfde statuten betrekking heeft op het lidmaatschap, en in zijn laatste alinea bepaalt wat volgt :

"Om lid te kunnen worden moet men bovendien een ideologie aankleven die volledig overeenstemt met het doel en de doeleinden van de vereniging. Ook moet men eigendom bezitten, of woonachtig zijn, of zijn zetel hebben gevestigd, of bij zijn aanvraag de duidelijke intentie voorleggen om binnen het jaar eigenaar te worden of te komen wonen in de nabijheid van het industrieterrein 'De Bruwaan' te Oudenaarde, zoals genoemd op vandaag";

2.1.3.3. Overwegende dat uit artikel 3 van de statuten blijkt dat de eerste verzoekende partij enerzijds opkomt voor de kwaliteit van het leefmilieu in de nabijheid van het industrieterrein "De Bruwaan" te Oudenaarde en anderzijds ook opkomt voor de rechten en de belangen van de bewoners en eigenaars in de buurt van het terrein; dat ten gevolge van de geplande waterzuiveringsinstallatie met een opslag van 30.000 liter Na OH in een bovengrondse houder en een laboratorium de feitelijke buffer tussen evengenoemd industrieterrein en de onmiddellijke omgeving zal verdwijnen; dat aangenomen dient te worden dat daardoor ter plaatse de leefbaarheid en het landelijk woonklimaat, m.a.w. de kwaliteit van het lokale leefmilieu, ernstig zal worden aangetast; dat

het bestrijden van de betrokken exploitatievergunning binnen het statutair doel van de eerste verzoekende partij kan worden ingepast; dat voorts de eerste verzoekende partij niet de behartiging nastreeft van een algemeen belang of van een belang dat voor iedereen kan gelden; dat zij een lokale milieuvereniging is met een beperkt geografisch werkingsgebied, die optreedt tegen eerder lokale beslissingen ter verdediging van een duidelijk gelocaliseerd en specifiek belang; dat dit belang niet bestaat in een loutere optelling of samenvoeging van individuele belangen van haar leden, maar in een belang dat voor alle leden van dezelfde aard is en dezelfde oorzaak of oorsprong heeft en dat, hoewel het misschien niet door ieder van hen met dezelfde intensiteit wordt gevoeld, toch aan allen gemeen is, saamenhorigheid schept en aanzet tot samenwerking op grond van solidariteit met het oog op een grotere doeltreffendheid; dat de eerste verzoekende partij met haar annulatieberoep zeker niet rechtstreeks de behartiging of verdediging van individuele belangen van haar leden beoogt; dat de omstandigheid dat luidens de statuten de leden tot lidmaatschap een "ideologie" moeten aankleven die volledig overeenstemt met het doel en de doeleinden van de vereniging en bovendien eigendom moeten bezitten, of woonachtig moeten zijn, of bij hun aanvraag de intentie moeten voorleggen om binnen het jaar eigenaar te worden of te komen wonen in de nabijheid van het industrieterrein "De Bruwaan" te Oudenaarde, eerder de legitimiteit van de opdracht, op te komen ter verdediging van het collectief belang van haar leden ter zake van het leefklimaat in de omgeving van het betrokken industrieterrein, bekrachtigt; dat ook wordt vastgesteld dat de tussenkomende partij het betoog van de eerste verzoekende partij dat haar activiteiten veel breder zijn dan een aantal acties tegen de n.v. EURANTEX niet weerlegt;

2.1.3.4. Overwegende dat het eerste onderdeel van de door de tussenkommende partij tegen de eerste verzoekende partij ingeroepen exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan het vereiste belang moet worden verworpen;

2.1.3.5. Overwegende dat de tussenkommende partij ook niet kan worden gevolgd in haar betoog dat de geplande waterzuiveringsinstallatie geen enkele nadelige invloed zou hebben op de kwaliteit van het leefmilieu, alleen reeds omdat, zoals reeds gezegd, de bestreden beslissing ertoe leidt dat de feitelijke buffer tussen het industrieterrein "De Bruwaan" en de onmiddellijke omgeving onherroepelijk zal verdwijnen; dat het tweede onderdeel van de door de tussenkommende partij tegen de eerste verzoekende partij aangevoerde exceptie van niet-ontvankelijkheid moet worden verworpen;

2.1.3.6. Overwegende dat het standpunt van de tussenkommende partij inzake het gebrek aan belang van de eerste verzoekende partij, gezien vanuit de optiek van "de instemming met verkoop van percelen als industriegrond evenals verreikende gesprekken betreffende het 20-puntenprogramma", niet kan worden aangenomen; dat, immers, de eerste verzoekende partij het rechtens vereiste belang niet kan worden ontzegd op grond van vroegere verklaringen en handelingen van een destijds opgerichte feitelijke vereniging; dat het derde onderdeel van de door de tussenkommende partij tegen de eerste verzoekende partij aangevoerde exceptie van niet-ontvankelijkheid moet worden verworpen;

2.2.1. Overwegende dat de tussenkommende partij opwerpt dat ook de tweede en de derde verzoeker geen belang hebben, daar er geen visuele hinder kan zijn ten gevolge van de aanwezigheid van de waterzuiveringsinstallatie en de bestreden vergunning de landbouwexploitatie van derde verzoeker niet

hypothetheert; dat zij betoogt dat op de betrokken percelen enkel activiteiten mogen plaatsvinden die niet als productie kunnen worden beschouwd, dat er geen toegangswegen zullen worden ontsloten zodat er in de Boter- en de Pruimelstraat geen zwaar vrachtverkeer zal zijn, dat maatregelen zullen worden genomen om de impact van het waterzuiveringsstation op de omgeving te beperken en dat de geplande waterzuivering evenmin enige nadelige invloed zal hebben op het leefcomfort van de tweede en de derde verzoeker;

2.2.2. Overwegende dat niet wordt betwist dat de tweede verzoeker in de onmiddellijke omgeving woont van de geplande waterzuiveringsinstallatie, namelijk op amper 60 m ervan en dat de derde verzoeker een historische hoeve "De Bruwaan" exploiteert die paalt aan het gebied waarop de waterzuiveringsinstallatie is gepland; dat zij als onmiddellijke naburen van de door het bestreden besluit vergunde waterzuiveringsinstallatie, zijnde een hinderlijke inrichting, van het vereiste belang doen blijken om de exploitatievergunning voor de installatie aan te vechten; dat dit des te meer klemmt nu in het schorsingsarrest nr. 65.220 van 13 maart 1997 van de Raad van State heeft aangenomen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan beide verzoekers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat de exceptie moet worden verworpen;

3.1. Overwegende, dat de verzoekende partijen in het tweede onderdeel van het enig middel de schending aanvoeren van artikel 45, §§ 2, 6, 7 en 8, van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw (stedenbouwwet) doordat de bestreden beslissing aan de tussenkomende partij de milieuvergunning verleent voor de uitbating van een nieuw te bouwen afvalwaterzuiveringsinstallatie op grond van de uitzonderingsbepaling van artikel 45, § 2, van die wet welke het mogelijk maakt onder bepaalde

voorwaarden zone-vreemde constructies te vergunnen terwijl

"in casu de milieuvergunning niet kon verleend worden overeenkomstig de bepaling van artikel 45, § 2 van de stedenbouwwet, gezien deze enkel van toepassing is voor bouwaanvragen, en niet voor milieuvergunningsaanvragen.

En terwijl een milieuvergunning voor een zone-vreemde inrichting voorts volgens de artikelen 45, § 6 en § 7 van de stedenbouwwet slechts kan verleend worden op voorwaarde dat aangetoond is dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad, hetgeen onder andere impliceert dat 'de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort'.

En terwijl de minister zich voorts in casu nergens in het bestreden besluit de vraag stelt naar de goede ruimtelijke ordening, en nergens overweegt waarom de afvalwaterzuiveringsinstallatie absoluut in een uithoek van het terrein zou moeten gelokaliseerd worden, op ruime afstand van de bedrijfsgebouwen en vooral zo dicht mogelijk bij de woningen in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

En terwijl de minister daarbij redelijkerwijze evenmin kon uitgaan van de eventualiteit dat op de tussenliggende gronden nog een magazijn zou komen, hetgeen overigens aangetoond wordt door het feit dat de milieuvergunning voor dit magazijn door hemzelf op 9 september 1996 werd geweigerd omdat door 'de grootschaligheid van de inrichting de ruimtelijke draagkracht van het gebied zal worden overschreden' en 'gelet op de te verwachten hinder (zowel lawaaihinder als ruimtelijk-visuele hinder)'.

En terwijl de vraag naar de goede ruimtelijke ordening evenmin aan bod komt in de gedurende de procedure verleende adviezen, ook niet in beide adviezen verleend door de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen van AROHM.

(...)"

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord doet gelden hetgeen volgt :

"Volgens het, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, van kracht zijnde gewestplan Oudenaarde vastgesteld bij koninklijk besluit van 24.2.1977 (het besluit van de Vlaamse regering dd. 1.6.1995 houdende vaststelling van het gewijzigd gewestplan werd bij arrest nr. 59.782 dd. 23.5.1996 geschorst) is de inplanting van de voorgenomen waterzuiveringsinstallatie gelegen in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Dergelijk gebied

is in beginsel enkel bestemd voor landbouw in de ruime zin en mag slechts de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen bevatten. Een waterzuiveringsinstallatie is derhalve vreemd aan de bestemmingsvoorschriften van een agrarisch gebied.

Nochtans achtte het bestreden besluit dat vanuit het oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten de inrichting die het voorwerp van de milieuvergunningaanvraag uitmaakt verenigbaar is met de ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften van het agrarisch gebied en dit op grond van het motief : 'Overwegende dat gebruik kan worden gemaakt van de afwijkingsbepalingen vermeld in artikel 45 §2 van de stedenbouwwet die bepalen dat een gunstig advies kan verleend worden voor zonevreemde constructies, als uitbreiding van een bestaand vergund gebouw met uitzondering van woningbouw op voorwaarde dat de uitbreiding het noodzakelijk gevolg is van overeenkomstig het decreet van 28 juni 1995 betreffende de milieuvergunning voorgeschreven algemene, sectorale of bijzondere voorwaarden, strekkende tot het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu'. Deze overweging is bijna tekstueel overgenomen uit het advies dd. 9.7.1996 van de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen. Dat de uitbreiding van het bedrijf met een waterzuiveringsinstallatie absoluut noodzakelijk is met het oog op de verbetering van de kwaliteit van het leefmilieu en met het oog op de naleving van de lozingsnorm moge afdoend blijken uit het advies dd. 29.5.1996 van de afdeling Milieuvergunningen dat onder meer stelt 'dat met de bestaande afvalwaterzuiveringsinstallatie de huidige opgelegde lozingsnormen absoluut niet gehaald kunnen worden (...) dat voor de vereiste schaalvergroting praktisch geen ruimte beschikbaar is in het industriegebied naast het bedrijfsgebouw; dat bovendien bij de uitwerking van de toekomstige afvalwaterzuiveringsinfrastructuur nu al rekening dient gehouden te worden met het uiteindelijk beoogde doel van lozing op oppervlaktewater (...)'

Met dit feit voor ogen kan derhalve de bestreden beslissing, op grond van het advies van de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen, afwijken van de bestemmingsvoorschriften toepasselijk op het agrarisch gebied en derhalve toch toelaten dat de waterzuiveringsinstallatie in het agrarisch gebied wordt ingeplant";

3.3. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord op dat verweer volgende repliek geven :

"Belangrijker is echter het argument van beroepers, dat de milieuvergunning in casu onmogelijk kon

verleend worden overeenkomstig de bepaling van artikel 45 §2 van de stedenbouwwet, gezien deze enkel van toepassing is voor bouwaanvragen, en niet voor milieuvergunningaanvragen.

Een milieuvergunning voor een zonevreemde inrichting kan volgens de artikelen 45 §6 en §7 van de stedenbouwwet enkel verleend worden, op voorwaarde dat aangetoond is dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad, hetgeen onder andere impliceert dat 'de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort'.

Zoals het Auditoraat en de Raad van State beiden in de schorsingsprocedure hebben aangenomen, kan de stelling dat de minister terzake een 'materiële vergissing' zou hebben begaan onmogelijk volgehouden worden.

Immers verschillen enerzijds artikel 45 §2 en anderzijds de artikelen 45 §6 en §7 van de stedenbouwwet alleszins in zoverre van elkaar, dat eerstgenoemde bepaling het afleveren van een bouwvergunning mogelijk maakt zo kan aangetoond worden dat de aangevraagde uitbreiding het noodzakelijk gevolg is van voorwaarden die zijn opgelegd ter bevordering van de kwaliteit van het leefmilieu, terwijl de andere bepalingen voor het verlenen van een milieuvergunning vereisen dat de bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang zouden worden gebracht of worden verstoord.

Dat de minister in casu de bepalingen toepasselijk voor de milieuvergunning niet heeft toegepast, impliceert daarom ook dat het voldaan zijn aan laatstvermelde voorwaarde nooit werd gecontroleerd.

Nergens in het bestreden besluit stelt de minister zich immers de vraag naar de goede ruimtelijke ordening, en nergens wordt overwogen waarom de afvalwaterzuiveringsinstallatie absoluut in een uithoek van het terrein zou moeten gelokaliseerd worden, op ruime afstand van de bedrijfsgebouwen en vooral zo dicht mogelijk bij de woningen in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Dat een toetsing aan bedoelde voorwaarden wel degelijk van aard is om de aanvraag met een kritisch oog te bekijken, moge ten overvloede blijken uit het feit dat de installatie onder meer een 'actiefslib-reactor' zal omvatten met een potentiële inhoud van 6.825.000 liter (vervuild) water, waaromtrent de Administratie Gezondheidszorg het noodzakelijk heeft geacht een geurstudie op te leggen, hetgeen op zich reeds de mogelijkheid van ernstige reukhinder laat vermoeden (zie stuk 6 administratief dossier).

De Raad van State heeft overigens in het schorsingsarrest van 13 maart 1997 aangenomen dat de tenuitvoerlegging van de bestreden milieuvergunning, of met andere woorden de exploitatie van de waterzuiveringsinstallatie, van aard zou zijn om alleszins

aan tweede en derde beroepers een 'moeilijk te herstellen ernstig nadeel' te berokkenen, niet enkel gelet op de gegronde vrees voor geurhinder, doch tevens gelet op de schade aan een gebied dat als een feitelijke 'buffer' moet beschouwd worden, en de zeer geringe afstand van ongeveer 60 meter die de installatie zou scheiden van de woning van tweede beroeper.

Deze bestanddelen van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel samengenomen, zoals verwoord door de Raad van State, maken zeker aannemelijk dat 'de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving' wel degelijk in het gedrang zou brengen of verstoren.

Redelijkerwijze dient daarbij ook aangenomen te worden dat de minister zeker niet kon uitgaan van de mogelijkheid of eventualiteit dat op de tussenliggende gronden nog een magazijn zou komen, hetgeen duidelijk blijkt uit het feit dat de milieuvergunning voor dit magazijn door hemzelf op 9 september 1996 werd geweigerd omdat door 'de grootschaligheid van de inrichting de ruimtelijke draagkracht van het gebied zal worden overschreden' en 'gelet op de te verwachten hinder (zowel lawaaihinder als ruimtelijk-visuele hinder)'.
'.

Zoals ook de Raad in het schorsingsarrest heeft gesteld, komt de vraag naar de verenigbaarheid met de voorwaarden bepaald in de artikelen 45 §6 en §7 evenmin aan bod in de gedurende de procedure verleende adviezen zoals van de Gewestelijke Milieuvergunningcommissie, doch ook niet in beide adviezen verleend door de Afdeling Stedebouwkundige Vergunningen van AROHM.

Voorts dient voor zoveel als nodig nog benadrukt te worden dat evenmin voldaan is aan de voorwaarden opgesomd in artikel 45 §8 van de stedebouwwet, gezien voor de installatie geen 'definitieve' bouwvergunning werd verleend (deze werd door de Raad van State geschorst bij arrest van 22 oktober 1996).

Tot slot hebben beroepers ook opgeworpen dat het vergunnen van de waterzuiveringsinstallatie door middel van het bestreden besluit, ook flagrant in tegenspraak is met het eerder weigeren van de milieuvergunning voor dezelfde inrichting op dezelfde percelen bij ministerieel besluit dd. 24 maart 1995, toen immers net geweigerd werd toepassing te maken van dezelfde uitzonderingsregels omdat in onder meer het administratief beroep van beroepers 'terecht wordt gesteld dat de gevraagde uitbreidingen in het agrarisch gebied vanuit planologisch oogpunt niet kunnen worden vergund' (zie pagina 12 van het betreffende besluit).

Ook de gemachtigde ambtenaar voor de provincie Oost-Vlaanderen, die toch een orgaan is van het Vlaams Gewest, heeft overigens reeds sedert 29 maart 1991 steeds de stelling aangehangen dat het gebied als 'buffer' behouden diende te blijven";

3.4. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst onder meer betoogt wat volgt :

"Verzoekers voeren vooreerst aan dat artikel 45, §2 van de stedenbouwwet niet als grondslag voor de afwijking kon dienen, nu deze bepaling enkel voor bouwaanvragen geldt.

Verzoekers hebben geen belang bij het aanvoeren van deze wetsschending, vermits de bepaling die had moeten worden vermeld in het ministerieel besluit, nl. artikel 45, §§6-8 van de stedenbouwwet, een 'spiegelbepaling' is die de vereisten voor de toekenning van een bouwvergunning voor de zonevreemde uitbreidingen overneemt voor de toekenning van de milieuvergunning voor deze zonevreemde uitbreidingen. Door deze materiële vergissing hebben verzoekers geen nadeel ondergaan, zodat zij geen belang hebben bij het aanvechten van het vermelden van artikel 45, §2 van de stedenbouwwet in plaats van artikel 45, §§6-8, als grondslag van de toekenning van de milieuvergunning voor de waterzuivering.

Verzoekers voeren vervolgens aan dat de voorwaarden vermeld in artikel 45, §§6 en 7 van de stedenbouwwet niet vervuld zouden zijn, nu niet zou blijken dat de goede ruimtelijke ordening niet zou worden geschaad. De Vlaamse minister voor Leefmilieu en Tewerkstelling zou hierbij niet hebben kunnen uitgaan van de inplanting van het opslagmagazijn.

Het tweede onderdeel mist op dit punt feitelijke grondslag.

Uit de hoger reeds vermelde overwegingen blijkt dat de Minister, gesteund op het onderzoek van de bevoegde administraties, van oordeel was dat er voor het waterzuiveringsstation, zelfs voor de naleving van de reeds opgelegde normen, laat staan voor de realisatie van de toekomstige lozing op oppervlaktewater, thans reeds geen plaats meer was voor de waterzuivering.

Uit het inplantingsplan blijkt trouwens dat de geplande waterzuivering aansluit bij de bestaande bedrijfsgebouwen van verzoekster tot tussenkomst. Tevens is de installatie zoveel als mogelijk ingeplant in de nabijheid van de bestaande mini-waterzuiveringsinstallatie.

Verzoekers voeren aan dat dit waterzuiveringsstation 'vooral zo dicht mogelijk' bij de woningen in landschappelijk agrarisch gebied werd ingeplant. Verzoekster tot tussenkomst wenst toch aan te stippen dat indien het waterzuiveringsstation niet op de thans vergunde plaats zou komen, het elders achter de bedrijfsgebouwen zou moeten worden ingeplant en dus steeds in de nabijheid van woningen van leden van

eerste verzoekster, doch wel verder van de woningen van tweede en derde verzoeker";

3.5.1. Overwegende dat krachtens het bepaalde in artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, thans artikel 2, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, de overheid die bevoegd is voor het afgeven van de milieuvergunning ertoe gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg en bindende ontwerp-plannen in acht te nemen, wat onder meer inhoudt dat zij de vergunning dient te weigeren indien de inrichting of een gedeelte ervan niet past in de bindende voorzieningen van het plan; dat niet wordt betwist dat de percelen waarop het waterzuiveringsstation zal worden ingeplant volgens het oorspronkelijk gewestplan Oudenaarde, goedgekeurd bij koninklijk besluit van 24 februari 1977, gelegen zijn in een landschappelijk waardevol agrarisch gebied, dat de inrichting aan dat gewestplan diende te worden getoetst gelet op de schorsing door de Raad van State bij arrest nr. 59.782 van 23 mei 1996 van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende vaststelling van een gedeelte van het gewestplan Oudenaarde waarbij die percelen werden bestemd tot industriegebied, uitsluitend bestemd voor de uitbreiding van het naastliggend bedrijf, en dat het geplande waterzuiveringsstation onverenigbaar is met het bestemmingsvoorschrift landschappelijk waardevol agrarisch gebied;

3.5.2. Overwegende dat het bestreden besluit overweegt :

"dat gebruik kan gemaakt worden van de afwijkingsbepalingen vermeld in artikel 45, § 2 van de stedenbouwwet die bepalen dat een gunstig advies kan verleend worden voor zonevreemde constructies, als uitbreiding van een bestaand vergund gebouw met uitzondering van woningbouw op voorwaarde dat de uitbreiding het noodzakelijk gevolg is van overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning voorgeschreven algemene, sectorale

of bijzondere voorwaarden, strekkende tot het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu; dat hierboven is aangetoond dat de gevraagde inrichting onder deze bepalingen valt en noodzakelijkerwijze in dat gebied dient ingeplant te worden;

Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt verenigbaar is met voormelde ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften";

dat uit die overweging alsook uit haar memorie van antwoord blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 45, § 2, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 om de gevraagde milieuvergunning te verlenen; dat voor het onderzoek van het onderdeel en het verweer van de tussenkomende partij het wenselijk is lezing te geven van artikel 45, §§ 2, 6, 7 en 8, van die stedenbouwwet; dat meergenoemd artikel 45, § 2, thans artikel 43, § 2, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, luidt als volgt :

"§ 2. Bij het verlenen van een gunstig advies mag de gemachtigde ambtenaar afwijken van de voorschriften van een ontwerp-gewestplan of gewestplan indien de aanvraag betrekking heeft op :

a) hetzij het verbouwen van een bestaand vergund gebouw binnen het bestaande bouwvolume en niet betrekking hebbend op het volledig herbouwen;

b) hetzij het uitbreiden van een bestaand vergund gebouw met uitzondering van woningbouw met een gebouw of een vaste inrichting op voorwaarde dat de uitbreiding het noodzakelijk gevolg is van overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning voorgeschreven algemene, sectoriële of bijzondere voorwaarden, strekkende tot het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu;

c) hetzij het uitbreiden van een vergunde woning. De uitbreiding van een bestaand vergund gebouw, met uitzondering van woningbouw, kan slechts de vermeerdering tot gevolg hebben die het noodzakelijk gevolg is van in het kader van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning voorgeschreven algemene, sectoriële of bijzondere voorwaarden, strekkende tot het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu.

De uitbreiding van een vergunde woning kan met inbegrip van de bijgebouwen slechts leiden tot een maximale vermeerdering van het bouwvolume met 20 %.

Het totale bouwvolume mag na uitbreiding maximum 700 m³ bedragen.

De afwijking kan slechts verleend worden op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort.

Het naleven van bovenvermelde voorwaarden moet blijken uit de motivering van de gemachtigde ambtenaar.

Voor verbouwingen en uitbreidingen van bestaande vergunde gebouwen in agrarische gebieden dient het advies gevraagd aan de bevoegde administratie. Bij ontstentenis van dit advies binnen dertig dagen wordt het geacht gunstig te zijn.

De Vlaamse Regering bepaalt binnen welke gebieden van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen deze afwijkingen niet of slechts gedeeltelijk kunnen worden toegepast.

De aanvraag wordt onderworpen aan een openbaar onderzoek, waarvan de kosten ten laste van de aanvrager komen. De Vlaamse Regering bepaalt de wijze waarop het onderzoek gebeurt.

De weigering van het verlenen van een afwijking tot het verbouwen of uitbreiden van een bestaand vergund gebouw kan geen aanleiding geven tot het verschuldigd zijn van een vergoeding als bedoeld in artikel 37 (thans artikel 35).

Voor wijzigingen van gebruik zoals bepaald in artikel 44, § 1, punt 7 (thans artikel 42, § 1, punt 7), mag de gemachtigde ambtenaar bij het verlenen van een gunstig advies afwijken van de voorschriften van een ontwerp-gewestplan of gewestplan.

De wijziging van gebruik kan slechts worden verleend op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. Het naleven van deze voorwaarden moet blijken uit het advies van de gemachtigde ambtenaar.

De aanvraag voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw wordt onderworpen aan een openbaar onderzoek, waarvan de kosten ten laste van de aanvrager komen.

De Vlaamse Regering bepaalt de wijze waarop het onderzoek plaatsheeft.

Voor wijzigingen van het gebruik van vergunde gebouwen die gelegen zijn in de agrarische gebieden, dient het advies gevraagd aan de bevoegde admini-

stratie. Bij ontstentenis van dit advies binnen dertig dagen wordt dit geacht gunstig te zijn.

De Vlaamse Regering bepaalt binnen welke gebieden van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen het gebruik van vergunde gebouwen niet of slechts gedeeltelijk kan worden gewijzigd.

Komen bij overgangsmaatregel in aanmerking voor het verlenen van een vergunning, indien vóór 31 maart 1995 een bouwaanvraag wordt ingediend voor de percelen :

(...)" ;

dat artikel 45, §§ 6, 7 en 8 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962, thans artikel 43, §§ 6, 7 en 8 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 luidt :

"§ 6. De gemachtigde ambtenaar kan, in een gunstig advies verleend overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, afwijken van de bepalingen van een ontwerp-gewestplan of een gewestplan, op voorwaarde dat de ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. Het naleven van bovenvermelde voorwaarden moet blijken uit de motivering van het advies van de gemachtigde ambtenaar.

§ 7. De overheden die krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning moeten beslissen over milieuvergunningsaanvragen kunnen bij het verlenen van de milieuvergunningen afwijken van de bepalingen van het ontwerp-gewestplan en het gewestplan op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. Het naleven van bovenvermelde voorwaarden moet blijken uit de motivering van de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag.

§ 8. Een in de paragrafen 6 of 7 bedoelde afwijking kan slechts onder de volgende voorwaarden worden verleend :

a) het moet gaan om een inrichting waarvan de exploitatie geheel of ten dele niet overeenstemt met de bestemmingsvoorschriften van het ontwerp-gewestplan of gewestplan voor het gebied waarin de inrichting is gelegen, en

b) de milieuvergunningsaanvraag bedoeld in het voornoemde decreet van 28 juni 1985, moet één of meer van de volgende bepalingen als voorwerp hebben :

- het hernieuwen van een milieuvergunning van een inrichting;
- het veranderen van de exploitatie van een inrichting, zoals bedoeld in hoofdstuk V van het decreet van 28 juni 1985, op voorwaarde dat de verandering geen vermeerdering van de oppervlakte of het volume voor gevolg geeft, onverminderd hetgeen na de vierde gedachtenstreep wordt bepaald;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, op grond van artikel 44, § 1, 7, (thans artikel 42, § 1, 7,) en overeenkomstig artikel 45, § 2 (thans artikel 43, § 2) definitief een bouwvergunning voor het wijzigen van het gebruik van een vergund gebouw is verleend;
- het exploiteren van een bestaande of nieuwe inrichting waarvoor, overeenkomstig artikel 45, § 2 definitief een bouwvergunning voor het verbouwen, herbouwen of uitbreiden van een bedrijfsgebouw met een gebouw of een vaste inrichting is verleend";

3.5.3. Overwegende dat uit de geciteerde bepalingen duidelijk blijkt dat artikel 45, § 2, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 betrekking heeft op bouwvergunningsaanvragen voor zonevreemde bedrijven, terwijl de paragrafen 6, 7 en 8 van hetzelfde artikel betrekking hebben op milieuvergunningsaanvragen van zonevreemde bedrijven; dat de grief van de verzoekende partijen dat een milieuvergunning werd verleend voor een zonevreemde inrichting op basis van een wettelijke grondslag die betrekking heeft op bouwvergunningen en niet op milieuvergunningen voor zonevreemde bedrijven gegrond is;

3.5.4. Overwegende dat de tussenkomenende partij van oordeel is dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij hun grief daar artikel 45, § 2, en artikel 45, §§ 6, 7 en 8, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 spiegelbepalingen zijn en bovendien de verwijzing in het bestreden besluit naar artikel 45, § 2, op een louter materiële vergissing berust; dat die argumenten evenwel niet opgaan; dat, ten eerste, een lezing van de desbetreffende bepalingen uitwijst dat de voorwaarden waaronder een bouwvergunning aan zonevreemde

bedrijven kan worden verleend niet volledig dezelfde zijn als de voorwaarden waaronder een milieuvergunning aan dergelijke bedrijven kan worden verleend; dat, ten tweede, uit de sub 5.4.2. geciteerde overweging blijkt dat de verwerende partij van oordeel was dat gunstig advies voor zonevreemde constructies kan worden verleend "op voorwaarde dat de uitbreiding het noodzakelijk gevolg is van overeenkomstig het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning voorgeschreven algemene, sectorale of bijzondere voorwaarden, strekkende tot het bevorderen van de kwaliteit van het leefmilieu" en dat die voorwaarde een voorwaarde is die opgelegd wordt in artikel 45, § 2, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 en niet in artikel 45, §§ 6, 7 en 8 van die wet; dat overigens ook het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie van 28 juni 1996 en het aanvullend advies van de AROHM, afdeling stedenbouwkundige vergunningen van 9 juli 1996, waarnaar het bestreden besluit in zijn aanhef verwijst, op artikel 45, § 2, van de stedenbouwwet een beroep doen voor het verlenen van een gunstig advies voor de zonevreemde constructie; dat het excuus van de materiële vergissing dan ook niet kan worden aangenomen;

3.5.5. Overwegende, daarenboven, dat het bestreden besluit geen motivering bevat aangaande "de ruimtelijke draagkracht van het gebied" en "de verweving van functies", alhoewel overeenkomstig respectievelijk artikel 45, § 2, en artikel 45, §§ 6 en 7 van genoemde stedenbouwwet voor het verlenen van zowel de bouw- als de milieuvergunning voor een zonevreemde inrichting als voorwaarde geldt dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad, hetgeen onder meer betekent "dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort; dat, desbetreffend, niet kan worden voorbijge-

gaan aan het advies van 4 juni 1996 van de AROHM, afdeling stedenbouwkundige vergunningen, waarin wordt gesteld dat gelet op de grootschaligheid van de inrichting, de ruimtelijke draagkracht van het gebied zal worden overschreden en dat de voorziene verweving van functies de bestemming van de onmiddellijke omgeving zal in het gedrang brengen of verstoren; dat daarbij moet worden opgemerkt dat overwegingen betreffende milieuhygiënische aanvaardbaarheid van het waterzuiveringsstation niet kunnen worden beschouwd als een stedenbouwkundige motivering met betrekking tot de toepassingsvoorwaarden van artikel 45, § 2 en artikel 45, §§ 6, 7 en 8 van de stedenbouwwet van 29 maart 1962;

3.5.6. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het tweede onderdeel in de hiervoren aangegeven mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van 3 september 1996 van de Vlaamse minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, waarbij aan de n.v. EURANTEX de milieuvergunning wordt verleend voor een biologische afvalwaterzuiveringsinstallatie, een transformator van 650 kVA, de opslag van 30.000 liter NaOH in een bovengrondse houder en een laboratorium, op percelen gelegen te Oudenaarde, De Bruwaan 4, kadastraal gekend onder afdeling 2 sectie B, nrs. 295 c, 296 c, 301 a, 304 b, 318 d, 329 a, 330 b, 607 c2 en v, en 607/2a.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op twaalfduizend frank komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op 26 maart 1900 achtennegentig, door de
VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

M.-R. BRACKE.